

Tale ved mindehøjtidelighed 5. maj 2020.

Af Maj Steenslev, Furesø fælles elevråd

Menneskets hukommelse er selektiv. Vi husker ikke alt, og det vi husker er i forskellig kvalitet. Nogle dage huskes kun svagt, man kan måske kun huske enkelte ting. Andre dage kan vi genskabe med uhyggelig præcision.

Min mor fortæller om den 22. juli 2011 da et uhyggelige terrorangreb fandt sted i Norge.

Jeg vil nok kunne berette om den dag vores samfund lukkede ned på grund af en pandemi. En aften der i løbet af få minutter fik vendt, ikke bare min, men næsten hele Danmarks hverdag på hovedet.

Min farmor husker en anden dag, en dag der hverken var præget af frygt, forvirring eller sorg, men istedet glæde. Selvom det nu er 75 år siden og hun blot var et barn dengang kan hun fortælle om både dagen og natten. Hun kan fortælle om hvordan de klædte sig i de britiske farver, og om hvordan de tog mørklægningsgardinerne fra vinduerne. Fortælle om hvordan frygten for larmen hurtigt forsvandt som nyheden også spredte sig til børnenes generation. Hvordan de fandt det mad og drikkeelse frem som de havde gemt, og lod børn blive op over deres sengetid.

Dog er det vi alle husker bedst de mennesker vi var ved. Hvordan man, når virkeligheden banker på døren, kigger mod sin næste. Om så man har siddet i stilhed med den nærmeste i hånden, eller om du har tysset på personen ved siden af dig så man bedre kunne høre pressemødet. Det gælder også hvis man har samlet hele opgangen til sang og snaps.

For ligegyldigt hvad der sker, er det vigtigste at vi står sammen.